

Прихована історія сорокового вірша — число двадцять один

Друге горе — Частина восьма — Єзекііль № 2

Jeff Pippenger
2026-08-05

Єзекііль уособлює тих, для кого Лев із племені Юдиного звершив справу повчання, і Його основне повчання є «рядок на рядок».

Кому Він сказав: «Оце спочинок, дайте спочити втомленому; і оце відрада», — та вони не хотіли слухати. І було для них слово Господнє: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь; рядок на рядок, рядок на рядок; трохи тут, трохи там, — щоб вони пішли, і впали навznak, і були розбиті, і спіймані в пастку, і схоплені. Ісаї 28:12, 13.

Нині Лев із племені Юдиного відкриває книгу Єзекіїля. Нам повідомляється, що Єзекііль є священиком у тридцятий рік — чи то «тридцять» означає його символічний вік як священика, чи то тридцятий рік у пророчій лінії, що почалася з Великого Ювілею Йосії. Останнє священство останніх днів — це сто сорок чотири тисячі, а давні буквальні історії є прообразом символічної історії в останні дні.

А ви будете названі священиками Господа; вас іменуватимуть служителями Бога нашого; ви будете їсти багатство народів, і їхньою славою будете хвалитися. Ісаїя 61:6.

Єзекііль є символом Божого народу в останні дні — священної історії, яку визначає кожне пророче свідчення. Ця священна історія є рухом третього ангела, який був особливо прообразно представлений рухом першого ангела у 1840 році. Рух першого ангела був ангелом альфа з-поміж трьох ангелів, а третій є ангелом омега. Отже, Єзекііль узгоджується з Петром у час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. Символічна історія, в якій перебувають і Петро, і Єзекііль, представлена як історія Панію.

Мала книжка

Єзекііль бере маленьку книжку, як і Іван у десятому розділі Об'явлення.

А ти, сину людський, слухай, що Я говорю тобі; не будь непокірний, як той непокірний дім; відкрий уста твої та з'їж те, що Я даю тобі. І коли я глянув, ось рука була простягнена до мене, і ось у ній був сувій книги; і Він розгорнув його переді мною, і він був списаний усередині й назовні; і було написано на ньому: плач, і стогін, і горе. І сказав Він мені: Сину людський, з'їж те, що знайдеш; з'їж цей сувій, і йди, говори до дому Ізраїлевого. І я відкрив уста мої, і Він дав мені з'їсти той сувій. І сказав Він мені: Сину людський, нагодуй череву твоє і наповни нутро твоє цим сувоєм, що Я даю тобі. І я з'їв його, і був він у моїх устах солодкий, немов мед. Єзекііль 2:8–10; 3:1–3.

У десятому розділі Об'явлення Іван з'їдає маленьку книжку, і весь цей розділ являє собою виявлення Божої сили від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року.

«Ангел, який з'єднується у проголошенні вістки третього ангела, має осяяти всю землю своєю славою. Тут провіщено діло всесвітнього масштабу й нечуваної сили.

Адвентистський рух 1840–44 років був славним виявом сили Божої; вістка першого ангела була донесена до кожної місіонерської станції у світі, а в деяких країнах спостерігалось найбільше релігійне зацікавлення, яке будь-коли бачили в будь-якій землі від часів Реформації шістнадцятого століття; але все це має бути перевершене могутнім рухом під час останнього застереження третього ангела». Велика боротьба, 611.

Єзекиїл узгоджується з Іваном у десятому розділі Об'явлення, тож Петро, Іван і Єзекиїл стоять разом на відведеному їм місці під час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч.

1840–1844 роки являють собою чотирирічний період, що розпочався тоді, коли пророцтво про час, яке почалося зі стодесятирічного періоду 27 липня 1299 року. Ті «п'ять місяців» закінчилися й поєдналися з пророцтвом про час у триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів, яке завершилося 11 серпня 1840 року, коли славне виявлення сили Божої являлося аж до 22 жовтня 1844 року. Тоді застосування пророчого часу припинилося.

І поклявся Тим, Хто живе на віки вічні, Хто створив небо і те, що в ньому, і землю і те, що на ній, і море і те, що в ньому, що часу вже не буде. Об'явлення 10:6.

Пророчий час як чинне застосування пророцтва закінчився 22 жовтня 1844 року. Єзекиїль, Петро та Іван кожен окремо представляють мудрих дів Божих у русі першого й другого ангелів, а також у русі третього ангела.

Видіння

Перші «одинадцять» розділів Єзекиїля являють собою низку «видінь», як це викладено в першому вірші першого розділу.

І сталося тридцятого року, четвертого місяця, п'ятого дня місяця, коли я був серед полонених при річці Ховар, що небеса відкрилися, і я побачив Божі видіння. Єзекиїля 1:1.

«Видіння» перших одинадцяти розділів уперше було дане в першому розділі при річці Ховар; потім воно було розширене у видінні третього розділу на «рівнині», а далі знову — у видінні восьмого розділу в Єрусалимі. Три місця — річка Ховар, рівнина та Єрусалим — являють собою три видіння, які разом становлять одне видіння, тобто «видіння» першого вірша і перших «одинадцяти» розділів.

Ювілей

Розглядати тридцятий рік як тридцятий рік ювілейного циклу, що розпочався зі славетної Пасхи Йосії, а потім завершився 22 жовтня, цілком обґрунтовано, бо саме ця лінія

священної історії виразно зображена — рядок за рядком — більш ніж одним свідком. Як приклад: Пасха уособлює весняні свята, а день викуплення уособлює осінні свята. Отже, Левит 23 узгоджується з ювілейним циклом, що розпочався з Йосії. Існують й інші лінії, що узгоджуються з історією, представленою царем Йосією, аж до 22 жовтня 573 р. до Р. Х. Історичне сповнення ювілейного року 22 жовтня 573 р. до Р. Х. підтверджується істориками.

Хронологи загалом не мають заперечень щодо датування дня спокути 22 жовтня 573 р. до Р. Х., а Велика Пасха Йосії у 622 р. до Р. Х. також є прийнятою датою серед цих біблійних хронологів. Пасха, як символ весняних свят, започаткувала сорокадев'ятирічний ювілейний цикл, що завершився в символі осінніх свят у день спокути. Сім седмиць років, які становили сорок дев'ять років, були символами суботи землі.

«На кожній сторінці — чи то історії, чи настанови, чи пророцтва — Писання Старого Завіту осяяні славою Сина Божого. Наскільки юдаїзм був установлений Богом, уся його система була зосередженим пророцтвом про Євангеліє. Христові “усі пророки свідчать”. Дії 10:43. Від обітниці, даної Адамові, далі через патріархальну лінію та систему закону славне світло небес виразно відкривало сліди Відкупителя. Провидці споглядали Вифлеємську Зорю, грядущого Шіло, тоді як майбутні події проходили перед ними в таємничому шестві. У кожній жертві було показано смерть Христа. У кожній хмарі кадила возносилася Його праведність. Кожним ювілейним сурмлінням проголошувалося Його Ім'я. У величній таємниці Святого Святих перебувала Його слава». Бажання віків, 211.

Сімнадцять

Седекію було відведено до Вавилону, коли Єрусалим упав за чотирнадцять років до 573 р. до Р. Х. Юдейські історики визначають ювілейний цикл від Йосії в 622 році до 22 жовтня 573 року як 17-й ювілейний цикл. Період від битви при Рафії до битви при Панії становив сімнадцять років. Птолемей був переможцем у битві при Рафії, і він царював як цар півдня сімнадцять років. Від Міланського едикту до того часу, коли Костянтин поділив свою імперію у 330 році, минуло сімнадцять років. У сімнадцятому ювілейному циклі Єрусалим був зруйнований Навуходоносором.

Бо сини Ізраїлеві багато днів перебуватимуть без царя, і без князя, і без жертви, і без боввана, і без ефоду, і без терафимів. А потому сини Ізраїлеві навернуться, і шукатимуть Господа, Бога свого, і Давида, царя свого; і зо страхом прийдуть до Господа та до Його благодати в останні дні. Осії 3:4, 5.

Осія звертається до теми, яка безпосередньо стосується полону Седекії, хоча вона також знаменує початок полону для північного царства в 723 р. до Р. Х. Причина, через яку уривок Осії пов'язується зі свідченням Єзекиїля, полягає у відкиненні Бога, коли Ізраїль наполягав на людському цареві. Бажання Ізраїлю бути керованим людським царем, а не Царем Божественним, представлене як «гордість вашої сили» у суді «сімох часів» у Левит 26.

А якщо й при всьому цьому не послухаєтеся Мене, то Я покараю вас усемеро більше за ваші гріхи. І зламаю гордість вашої сили, і вчиню ваше небо, немов залізо, а вашу землю — немов мідь. Левит 26:18, 19.

«Гордість вашої сили» означає бажання Ізраїля бути подібним до світу й мати власного царя. Усунення царя з північного царства у 723 р. до Р. Х., а потім полон царя Седекії з південного царства у 586 р. до Р. Х. означає зламання «гордості» стародавнього Ізраїля, а гордість передуює падінню. У біблійному пророцтві «сила» — це цар або царство, і гордість Ізраїля в утвердженні людського царя означає відкинення теократії й Божественного Царя.

І сталося, коли Самуїл постарів, він поставив своїх синів суддями над Ізраїлем. Ім'я його первородного було Йоїл, а ім'я другого — Авія; вони були суддями в Беер-Шеві. Та сини його не ходили його дорогами, а ухилилися за зиском, і брали хабарі, і викривляли суд. І зібралися всі старійшини Ізраїля, і прийшли до Самуїла в Раму, і сказали йому: Ось ти постарів, а сини твої не ходять твоїми дорогами; отже, постав нам царя, щоб він судив нас, як у всіх народів. Але ця річ не сподобалася Самуїлові, коли вони сказали: Дай нам царя, щоб він судив нас. І молився Самуїл до Господа. І сказав Господь Самуїлові: Послухай голосу народу в усьому, що вони скажуть тобі; бо не тебе вони відкинули, але Мене відкинули, щоб Я не царював над ними. За всіма тими вчинками, які вони чинили від дня, коли Я вивів їх з Єгипту, і аж до цього дня, тим, що вони покидали Мене та служили іншим богам, так чинять вони й тобі. Отже, тепер послухай їхнього голосу; тільки урочисто застережи їх і покажи їм право царя, що царюватиме над ними. 1 Самуїлова 8:1–9.

Слід зауважити, що в той момент Ізраїль відкинув не лише Бога як свого царя, але й Духа Пророцтва, представленого Самуїлом, бо сказано: «вони залишили Мене й служили іншим богам, так чинять і тобі».

«Сатана... постійно нав'язує підроблене — щоб відвести від істини. Саме останнім обманом сатани буде звести нанівець свідчення Духа Божого. «Коли немає об'явлення, народ гине» (Приповісті 29:18). Сатана діятиме винахідливо, різними способами і через різні знаряддя, щоб похитнути довір'я Божого народу останку до істинного свідчення.

«Проти Свідчень буде розпалена ненависть, яка є сатанинською. Дії сатани будуть спрямовані на те, щоб похитнути віру церков у них, і ось з якої причини: сатана не може мати настільки вільного шляху для впровадження своїх обманів і зв'язування душ у своїх звабах, якщо застереження, докори й поради Духа Божого будуть узяті до уваги». Selected Messages, book 1, 48.

Останнім обманом для теократії давнього Ізраїлю було відкинення не лише Бога, але й Духа Пророцтва. Те відкинення у 1097 році до Р. Х. є прообразом останнього обману лаодикійського адвентизму сьомого дня у 1863 році. «Сім часів» із двадцять шостого розділу книги Левит є Словом Божим, і Дух Пророцтва говорить про «сім часів», що їх «не слід змінювати».

«Я бачила, що карта 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, якими Він хотів їх мати; що Його рука була над ними й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була усунена». Early Writings, 74.

Дух Пророцтва, очевидно, схвалив «сім часів», і її схвалення було застереженням не змінювати чисел на схемі, в якій «сім часів» становить центральну колонку та верхній правий кут. Із появою підробленої схеми Урії Сміта у 1863 році розпочалося поступове відкинення основоположних істин, прообразом чого був давній Ізраїль у своєму відкиненні Бога, і Дух Пророцтва визначив бунт 1863 року. Дата бунту 1863 року узгоджується з пророчою лінією, викладеною в книзі Єзекіїля. У цій історичній лінії завершенням було зруйнування Єрусалима, яке було прообразом недільного закону. Період від 1863 року до невдовзі прийдешнього недільного закону був прообразно представлений історією царя Саула від 1097 року до н. е. до Седекії у 586 році до н. е.

Седекію було взято в полон до Вавилону за чотирнадцять років до Ювілею 573 року до Р. Х. Сімнадцятий ювілейний цикл розпочався у 622 році до Р. Х., а в тридцятий рік Єзекіїль постав як священник у 591 році до Р. Х.; потім, через п'ять років, Єрусалим був зруйнований у 586 році до Р. Х. Його було зруйновано в той самий день року, що й вдруге — у 70 році по Р. Х. Титом. Перший вірш першого розділу книги Єзекіїля передусе зруйнуванню Єрусалима на п'ять років і храмовому видінню сорокового розділу — на дев'ятнадцять років.

У двадцять п'ятому році нашого полону, на початку року, десятого дня місяця, у чотирнадцятому році після того, як було вражене місто, того ж самого дня рука Господня була на мені й привела мене туди. Єзекіїль 40:1.

За непослух щодо завіту суботи землі Бог визначив, що «семикратно» буде прокляттям за непослух сьомому року, який є суботою землі. «Час» — це рік, а «рік» — це триста шістдесят днів, і сім разів по триста шістдесят становить дві тисячі п'ятсот двадцять років. Міллерити, можливо, й не вживали вислову «двадцять п'ять двадцять», але обидві їхні священні таблиці чисельно означували дві тисячі п'ятсот двадцять років.

Проголошення прокляття на сім часів як над північним царством Ізраїлю, так і над південним царством Юди було першим, або, можна сказати, «основоположним», або навіть, можна сказати, «альфа»-розумінням Вільяма Міллера. У 1863 році Лаодикійська Церква Адвентистів сьомого дня відкинула основоположне розуміння відкриттів Міллера; «відкриттів», що становили всю основу міллеритського руху. Натхнення прямо застерігало, що це може статися, і це сталося, і сталося вже давно.

Підвалини храму, що був відбудований після вавилонського полону, були завершені в історії першого указу, і перед другим указом. Храм був цілковито збудований в історії другого указу. У третьому указі національний суверенітет був відновлений буквальному давньому Ізраїлеві. Вільям Міллер представляв першого ангела, який прибув у 1798 році й був наділений силою 11 серпня 1840 року. Другий ангел прибув після того, як були

закладені підвалини, як це представлено картою 1843 року, яку було опубліковано в травні 1842 року. Під час першого розчарування 1844 року, альфа-розчарування 1844 року, прибули другий ангел, а також час зволікання в притчі про дів. І коли вістка другого ангела була наділена силою на таборовому зібранні в Ексетері, храм був завершений. Тоді, під час великого, або омега-розчарування 1844 року, Вісник Завіту раптово прийшов до Свого храму, на сповнення двох тисяч трьохсот років, що почалися з третього указу й завершилися прибуттям третього ангела.

Йосія означає «підвалина Божа». Чи то цар Йосія, чи Йосія Літч — обидва є символами підвалин, як це представлено в історії першого указу і як це представлено весняними святами, викладеними в перших двадцяти двох віршах двадцять третього розділу Левита. Підвалини, весняні свята і перший указ — усе це є символами 1840 року та наділення силою першого ангела. 22 жовтня 573 року до Р. Х., як це викладено в сороковому розділі, першому вірші Єзекиїля, є символом 22 жовтня 1844 року і відкриття суду над мертвими, а також символом 11 вересня 2001 року при відкритті суду над живими. Кожен, хто стежив за цими статтями, повинен знати, які застосування я використовую.

Єзекиїл є символом у пророчій історії, представлений у його писаннях. Єзекиїль присутній там, коли двадцять п'ять мужів поклоняються сонцю наприкінці восьмого розділу. Він також був там у наступних розділах, коли на Єрусалим було наведено «запечатлення, за яким слідує винищення», що, за визначенням Еллен Уайт, означає Церкву адвентистів сьомого дня. У перших одинадцяти розділах Єзекиїля вводять до небесного святилища, щоб він одержав свої настанови, як були покликані зробити міллеріти у 1844 році, і як тепер покликаний чинити цей рух.

І Єзекиїль буде вам знаменням: за всім, що він робив, будете робити й ви; і коли це збудеться, пізнаєте, що Я — Господь Бог. Єзекиїль 24:24.

Коли Це Настане

Коли ми досягаємо того моменту в останні дні, коли серед Божого народу повторюється те, що зобразив Єзекиїль, тоді ми досягаємо знаку Єзекиїля. Коли ви знаєте, що Єзекиїль представляє сто сорок чотири тисячі, і знаєте це на такому рівні віри й розуміння, що має освячене сподівання, ніби все, зображене Єзекиїлем у його писаннях, є прообразом священної послідовності подій в останні дні, пов'язаної зі ста сорока чотирма тисячами, — коли ви знаєте це, тоді «пізнаєте», що «Господь» є «Бог».

Ми продовжимо ці роздуми в наступній статті.